

Εδώ δεν ήταν το δάσος. Κι ήταν φως. Η πόλη τη μέρα είναι τόπος δύσκολος, διασπώντας τους κρυστάλλους κι η μνήμη υποφέρει. Καμιά σκέψη δεν προλαβαίνει την κίνηση του δρόμου. Όμως ίσως γι' αυτό είναι τόσο ισχυρή η έλξη που ασκεί πάνω μας η πόλη. Πόσο ανθρώπινη η πόλη. Πόσο λίγο θεϊκή. Πόσο δική μας. Γι' αυτό προτού χαθεί στο χώρο του θεάτρου ο Βίκτωρ, εγώ θα του φωνάξω από μακριά. Στάσου, Βίκτωρ, για μια στιγμή και πες μας, τι βλέπεις;

Κι εκείνος στρέφει γύρω το κεφάλι.

Βλέπω τους ανθρώπους να ψάχνουν και να ψωνίζουν στην αγορά. Βλέπω τις βιτρίνες των καταστημάτων. Βλέπω εκείνη τη γυναίκα να βγάζει από την πλαστική της τσάντα ένα ρούχο και να το δείχνει στη φίλη της, λέγοντας πόσο φτηνό το βρήκε. Κι η φίλη της θαυμάζει. Βλέπω τους μικροπωλητές να μαζεύουν γύρω τους λαό. Βλέπω τον παπατζή με δεξιοτεχνία να παίρνει εκείνα που του πρόπον. Βλέπω το λευκό φως των σουπερ-μάρκετ. Βλέπω τους ανθρώπους να απλώνουν χέρι. Βλέπω τη ζωή μας να γεμίζει...

Συνέχισε Βίκτωρ.

Να γεμίζει με αντικείμενα που καταπλήσσουν το νου του ανθρώπου. Βλέπω με την άκρη του ματιού μου τη φαντασμαγορία. Το λυκόφως και το λυκαυγές της ψυχής μας που δύει και ανατέλλει, ξανά και ξανά ώσπου να σβήσει...

Ω!

Βλέπω το σουβλατζίδικο και το βιβλιοπωλείο. Βλέπω την τοστιέρα και το πλυντήριο των πιάτων. Βλέπω το βίντεο και τις φωτογραφίες των κινηματογράφων. Και ορέγομαι τη μεστή κεχριμπαρένια υφή μιας μπύρας...

Αααα. Μα υπάρχει... συνέχισε Βίκτωρ, ξέρεις.

Μα υπάρχει πιο όμορφο πράγμα από το παζάρι; Από το να περιδιαβαίνεις τους πάγκους με το κάθε λογής εμπόρευμα και να διαλέγεις; Για να το βάλεις στο στίτι σου, να το κρατάς και να το δείχνεις. Να το κάνεις δικό σου. Κι όταν έρθει η ώρα να μπορείς να πεις «αυτό σ' τ' αφήνω» στον άλλον που αγαπάς. Πόσο πιο ανθρώπινο από τα να γυρεύεις την ηδονική θλίψη του έργου κάθε μέρα. Πόσο πιο ανθρώπινο, αληθινά ανθρώπινο αυτό. Και ποιος να το αρνηθεί αλήθεια αυτό, αυτή την αθώα χαρά του έργου;

Όμως...

... πρέπει να ξέρεις να διαλέγεις στο παζάρι. Αυτό είναι το δύσκολο. Ένα χέρι μπορεί να κρατήσει μόνο λίγα. Αυτή είναι η τέχνη.

Και για να ξέρεις να διαλέγεις, πρέπει να ξέρεις να ονειρεύεσαι. Έτσι δεν είναι Βίκτωρ;

Ο Βίκτωρ δεν απάντησε. Βιαζόταν, κι ήταν κουρασμένος.

(Πορτ Μπου, Εστία 1996, σσ. 77-78)